

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 3/10
03.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Горана Чавлине, председника већа, Невенке Важић, Анђелке Станковић, Веска Крстајића и Љубице Кнежевић-Томашев, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног С.Д, због продуженог кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 585/08 од 10.9.2008.године, подигнутом против правноснажне пресуде Окружног суда у Београду К. 1740/04 од 12.9.2006. године у седници већа одржаној 3.3.2010. године, у смислу члана 422. став 3. ЗКП-а, у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије др Г.И, и одсуству окривљеног С.Д, који није могао бити обавештен на адреси из списка предмета и одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног – адвоката Д.М, донео је

П Р Е С У Д У

УВАЖАВА СЕ захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије Ктз. 585/08 од 10.9.2008. године као ОСНОВАН и УТВРЂУЈЕ да је правноснажном пресудом Окружног суда у Београду К. 1740/04 од 12.9.2006. године повређен закон – одредба члана 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку, у вези члана 61. став 2. Кривичног законика, у корист окривљеног С.Д.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду К. 1740/04 од 12.9.2006. године између осталог, окривљени С.Д, оглашен је кривим због продуженог кривичног дела разбојништва из члана 206. став1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од две године и шест месеци и због извршеног кривичног дела тешке крађе из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, за које му је утврђена казна затвора у трајању од једне године, и узета као утврђена казна затвора од три године изречена пресудом истог суда К. 730/04 од 16.9.2004. године, те је применом члана 60., 63., 61. и 62. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од шест година, у коју му је урачунато време проведено на издржавању казне затвора по пресуди тог суда К. 730/04 од 16.9.2004. године, као и време задржавања од 7.3.2004. до 8.3.2004. године.

У односу на овај део првостепене пресуде није било жалбе странака.

Против наведене пресуде Републички јавни тужилац Србије у Београду подигао је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 369. тачка 4. Законика о кривичном поступку, у вези члана 61. Кривичног законика, с предлогом да Врховни суд Србије, уважањем овог захтева као основаног у смислу члана 425. став 1. ЗКП-а утврди да је пресудом Окружног суда у Београду К. 1740/04 од 12.9.2006. године повређен кривични закон у корист осуђеног С.Д. (члан 369. тачка 4. ЗКП-а у вези члана 61. КЗ).

Врховни касациони суд је, на основу члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116 од 22.12.2008.године), пошто је поступљено на основу члана 422. став 3. ЗКП-а, одржао седницу у већу састављеном у смислу члана 24. став 7. ЗКП-а у присуству заменика Републичког јавног тужиоца Србије др Г.И, и у одсуству окривљеног С.Д, који није могао бити обавештен на адреси из списка предмета и одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног – адвоката Д.М, на којој је размотрио списе предмета са захтевом, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је основан.

Првостепена пресуда донета је уз повреду кривичног закона из члана 369. тачка 4. ЗКП-а, јер је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, а то је одредба члана 61. Кривичног законика.

Наиме, Окружни суд у Београду је окривљеног С.Д. огласио кривим због продуженог кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, а ова правна оцена дела везана је за десет противправних радњи окривљеног, наведених у тачки I изреке испитиване пресуде, које се односе на временски период од децембра 2003.године до марта 2004. године, извршених употребом силе и претњи непосредним нападом на живот и тело према једанаест оштећених лица.

По налажењу овог суда, кривичноправни институт продуженог кривичног дела, код кривичног дела разбојништва, за које је окривљени С.Д. оглашен кривим, није могућа по закону, с обзиром на одредбу члана 61. став 2. КЗ. Ово из разлога, што је кривично дело разбојништва сложено кривично дело,

састављено од два кривична дела: принуде (члана 135. КЗ) - кривичног дела против слобода и права човека и грађанина и крађе (члан 203.КЗ) – кривичног дела против имовине, где принуда претходи крађи и представља средство за њено извршење. Истоветност оштећеног, у смислу члана 61.став 1.КЗ, као факултативни елемент за постојање продуженог кривичног дела у начелу, није услов да се једна континуирана делатност учиниоца правно оцени као јединствено дело, али представља важан елемент за оцену - да ли више истоврсних дела са становишта животног и логичног резоновања чини јединствену целину. Међутим, чланом 61. став 2. КЗ прописано је да кривична дела управљена против личности, што је случај са кривичним делом принуда, могу чинити продужено кривично дело само ако су учињена према истом лицу, а како су у овом кривичном предмету дела извршена према различитим лицима у просторно и временски одвојеним догађајима, то свака радња за себе садржи сва битна законска обележја кривичног дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ, тако да са другом истом таквом радњом не може чинити једно продужено кривично дело.

С обзиром на то да је првостепени суд – Окружни суд у Београду, у пресуди К. 1740/04 од 12.9.2006.године, применио одредбу члана 61. Кривичног законика, односно закон који се није могао применити, погодујући окривљеном применом кривичноправног института продуженог кривичног дела, то је на напред наведени начин повређен кривични закон у корист окривљеног С.Д.

Наведена повреда закона није могла бити отклоњена другостепеном пресудом Врховног суда Србије у Београду Кж.І 2215/07 од 05.12.2007. године, по службеној дужности у смислу члана 380. став 1. тачка 2. ЗКП-а, а поводом жалбе другоокривљеног, јер се пресуда првостепеног суда (Окружног суда у Београду К. 1740/04 од 12.9.2006. године), испитује само у погледу повреде кривичног закона на штету окривљеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је уважењем подигнутог захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Србије, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, и применом члана 425. ЗКП-а утврдио да постоји наведена повреда закона, не дирајући у правноснажност пресуде, против које је захтев подигнут.

Записничар,

Председник већа

Олгица Козлов,с.р.

судија,

Горан Чавлина,с.р.